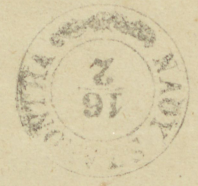

Debrecen, febr. 14. 1849.

Nedves örsien, illetőleg bátyáim! Írta-e még? én még élek, pedig ott jöt-
tam, a hol a halál kísérel lábbal dolgozott, s dőlt belé az ember,
mint a bögöbe a hufas. Deem táborába telettem az magammal,
s Deem adjutansává tettem, s ismét az tudja, mi a szatna, a ki
Deem oldalánál van, mint én voltam. Itt véres ütközetben.
Udadi tettemről perényes halgató, ismét annyit jiggert
meg, hogy hozzá méltólag viseltess magammat; és úgy
hívelem elég. Telentez mind futás vagyis Debrecenben
s egy pár nap mulva ismét földulok viffra. Feleségemet
s fiaimat, mielőtt Erdélybe mentem, hozzáállatartam vinni,
csak az utolsó napon határozott el, hogy itt maradjak Debre-
cenben és es volt minnyájaim perényesje, mert halom-
táig mind a ketten elfogytak volna. Itt laktam Vörös-
mártírnál, mind a ketten egész nap; feleségemtől ne ve-
gyeték soha neven, hogy nem tudták benneteket,
perényes fennit sem tudott ismételni bejában. Népről
ketten napjait, melyeket itt töltött, míg én a szatnában
voltam. Itt hogy én nem ismét Erdélyből, azon
sem fogtam fölharadni, ha megmondom, hogy feleségem,
nem ismét ismét egyetlen egy levelet ismétett az epüenél
rendkívüli öfketolulása miatt. Hogy perényes benneteket,
bírónyitja a levelem, bármily rövid lesz... nem gyeték...
széj ismét néhány perced is Iriskaritai időnehől, mind
azt olly rövid s a boldogság fiamain olly gyorsan röjűt.
Endre, mindig édes volt alóttam a szatnába élek, de foka-
olly édes, mint most, midőn elmúlt szatna után és szat-
na szatna előtt ölelhetem feleségemet, fiaimat. Offen
veletet! ölelünk ismét benneteket! Irkál-e már a
keresztfiadnak vagy egy verjet? írj... ismét hozzá!

igaz barátod

Pecöfi Sándor

Könyvtárnak

Nagyvárad

C

Kalvária

